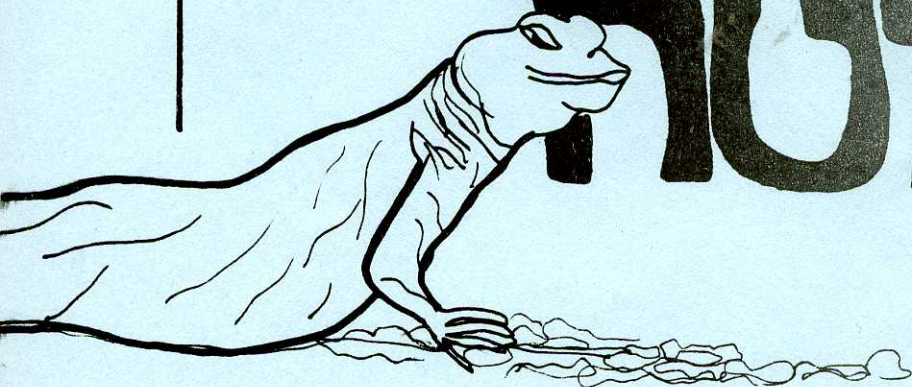

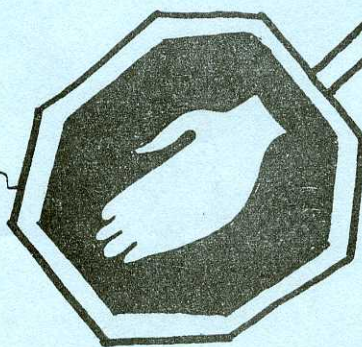
כל־סוטה

בס"ד

היי עצור!
כדאי לך לדעת...
„שוב יום אחד לפני מיתתך“
הם כבר החליטו ומה איתך?
זה הזמן- לחזור בתשובה!
אם לא עכשיו- אימתי?

מוגש כשירות לציבור
ע"י עורך הבטאין
לשיפור יחסי החברה בישראל
ראש העין

עלון מס' 61

כפר- הנשיא

17.1.86

מגישה "נדרה-בו"

מחדר החדשות מחדר החדש

*- מונתה ועדת בנים חדשה! יושבים בה כעת: ונסה (המרכזת), ארווין, גרשי, דודיק, יאיר, שוש.ס., תמיר (!), רונית, הלן (זמנית), נועה ו"משקיפות" אביטל ואורה.

למשקיפות אין זכות הצבעה. אנחנו נחשבות כ"שליחות" של הבנים. רשמו לפניכם את שמות חברי הועדה וזכרו שהם לרשותכם. (על אמן)

*- ג'רמי לסר הגיע כמאומץ למרות שפרוייקט הלבאי עדיין לא הושלם. למי שאינו מכיר זהו בן דודו של עפר פרנק, אבל הוא פחות עסוק. ג'רמי הועסק בין עשרות (או מאות) מהנדסים שעובדים על פרויקט הלבאי בשנה האחרונה ועתה עליו להצטרף לשורות צה"ל.

*- נפל בחלקי הכבוד להיות השכנה של המתנדבת הלא כל-כך חדשה אבל עדיין המהממת ביותר- גולדי!

גולדי בעלת עור זית ושיער שחני, מסובבת על האצבע הקטנה שלה את כל בני/כלבי-הקבוץ; מאז שהגיעה לכאן הם עורכים משמרות כבוד מחוץ לחדרה ומלווים אותה בכל דקה שהיא מחוץ לחדרה.

היות ואני השכנה שלה גם לי יש המזל לקבל שמירה מחוץ לחדרי 24 שעות בליממה. אם יש משהו מבניכם שגם מעוניין בשמירה שיבוא להקים אוהל מחוץ לחדרי, שמירה רצופה מובטחת.

גולדי מוסרת את אהבתה לכולכם ושואלת אם אכפת לכל ההורים של הכלבים במשק לסגור אותם מדי פעם שגם היא וגם השכנים שלה יוכלו לנוח.

*- דוריס וויט החליפה את שושי כרכזת מתנדבים. במתנדבים יש בעיה דומה לזו שבפעוטונים: תחלופה אינטנסיבית מדי של מטפלות גורמת להם לבלבול וחוסר יציבות אשר מביאים לשחיתות מופרזת, חוסר רכוז וכתוצאה מכך חוסר פוריות בעבודה ובעיות לאין ספור עם הגיעם לגיל בגרות. מזלם של המתנדבים שהפעם נפלה בחלקם מטפלת שעוסקת מזה שנים בטפול מיוחד (שיטת פילדלפיה), ולכן נותרה בנו התקווה שעוד ייצא משהו חיובי מהחברה האלה. קהצמה!

*- אלישע קבל מהלומה מיוחדת במינה, שלא כל יום נופל בחלקו של אדם המזל למהלומה מיוחדת כזו: מסתבר שהצבא נתן לו אינפורמציה מוטעית בזמן חתימתו על תקופת קבע בתור קצין. וכעת נתברר לו שעליו לשרת חצי שנה פחות ממה שהוא חשב. אתם רואים, לא תמיד הצבא מתנהג בסבר פנים יפות אל משרתיו.

*- יואל.... מה נוסף ומה נאמר על יואל. ורדה!

ת מחדר החדשות מחדר הח

*- גדעון וסוניה בבקור. כרגיל הם לא מראים שום סימן להזדקנות או משהו כזה. הם נשארים אותו הדבר ונראים מצויין. חבל רק שלא רואים אותם קצת יותר.

*- מיכה קבל מלואים- אבל הפעם ברצינות! מִפָּה קשה בשבילו.

*- נגה ליפשיץ בלעה סיכה.
סיכה כזו כמו מחט אבל עם ראש בסוף.

*- אלינוע פרחה לה לעולם הרחב, אמנם עדיין בתחומי הארץ אבל בכל זאת תל-אביב זה לא צחוק. בהצלחה.

*- ברכותינו ליסמין ומייק עם הכנסם בברית הנשואים.
שהכל יזרום חלק ושיהיה לכם טוב.

*- האולפן מסיים 5 חודשים של עברית קטן בקבוץ גדולה.
דוקא במחזור הזה היתה השרדות די גבוהה ומסיים מחזור שאין להתבייש בו.

*- ובקרום.....
מסיבת משתחררים ומתגייסים.
המסיבה מיועדת בעיקר למשתחררים כי למתגייסים אין שום סיבה לחגוג.
תמיר נתמנה כמארגן ראשי של התוכנית וכל מי שרוצה להעמיס עליו עוד קצת יכול לפנות אליו. הוא רגיל להיות מועמס כי תמיד מעמיסים עליו חבילות קש בצאן.
עמוס נמצא ניצן ושאוולי איסטון יהיו יד ימינו של תמיר לכן אפשר לפנות גם אליהם. יכול להיות שהם עדיין לא יודעים על זה אבל מה זה חשוב.

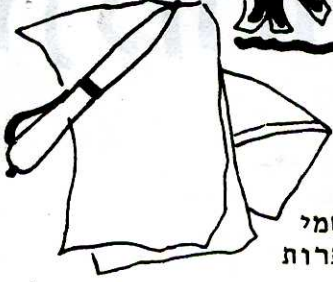
זהו זה
בברכת חזקו ואימצו

והכי חשוב: חסכו במימים שישאר משהו לקיץ!

אורה.

מיסד: משה בן חיים.
עריכה: אורה נמלי.
עיטור: מיכל דדוש.
עוזר-עיטור: כושי.
הדפסה: מיכל דדוש.
הגהה: ינק'ל דדוש.

מתנת הדואר

לכל מנויי עלון כל שוטה שלום רב!

אין זה רגיל לזר שכמוני לכתוב אליכם ובטח תופתעו לקרוא דוקא את שמי בסיום הכתבה. את שמי ותמונתי כולכם מכירים, התנוססתי על גבי כותרות עיתונים בכל רחבי תבל - כן זה אני.

את קורות חיי, על מעשים שבצעתי ועל פרשת הרגול, דברו כולם. נתחו את הפרשה והיתי למרכז החדשות. איך קרה הדבר שממשלת ישראל שולחת מטעמה מרגל למען ישיג צה"ל מידע נוסף על המתרחש באזור מזרח התיכון דוקא אצל ידידתה הגדולה שמעבר לאוקינוס - האם השמנה אמריקה. עכשיו בטח תשאלו את עצמכם: אז מה לי ולכתבה בעלוניכם? ואיך בכלל קבוץ כפר הנשיא בעצם קשור לספור חיי שנפל לתהום בעבור טעויות חמורות שנפלו בחלקי.

ובכן ספורי מתחיל בעיר הגדולה ניו יורק. שם גדלתי כמו כל ילד אמריקאי יהודי - מראה ספורטיבי, סניקס וגרביים צבעוניות עד לגובה הברכיים. טי-שרט מלאה פרסומות ופלטה עבה בין השיניים. ככה כולנו גדלנו בשכונה. לאחר שסימתי את כל שלבי החינוך האמריקאי שכללו בית ספר תיכון, קולג', ואניברסיטה, חפשתי קצת טעם בחיים במטרה לשנות במקצת את כיוון חיי.

בשיחה מקרית עם ידיד ותיק מתקופת בית ספר תיכון שקפר לי על קורותיו ועל תקופה נהדרת בת ששה חודשים בהם שהה בקבוץ שבדרום ועל איך עברו עליו חיים משוגעים במקום כה קטן, שלוו ופורח הוא קפר לי על כל הידידים שפגש ועל כל אותם בנות משק שנרדמו במיטתו, על מסיבות שנמשכו עד אור הבוקר ועל נופים מרהיבים שראה.

הספור היה מרתק והוא נשמע היטב באוזניי. חשבתי לתומי שאולי כאן תבוא לי התפנית בחיים, אמצא לי בת זוג ואף אתקע יתד ביום מן הימים.

מאותו רגע שמוחי הצלול קבל את הפקודה, הכל זרם במהירות את כל שהיה ברשותי מכרתי: את ההונדה 750 שקבלתי מאחי הבכור, את אוסף התקליטים והקסטות, את מחבט הטניס ואף את הסקייטבורד. ההורים היו עסוקים מידי בעבודתם ולא נתנו דעתם בנושא. נגשתי לסוכנות נסיעות שמעבר לרחוב ושם רכשתי את הכרטיס לתחילת ההתדרדרות.

ישראל תמיד הצטיירה בעיני כמדינה קטנה שמלחמות במרכז ארועיה ואינפלציה שנתית של כמה מאות אחוזים. היתי אופטימי ונרגש לקראת היציאה מכבש המטוס ונגיעה ראשונה באדמת ישראל היא ארץ היהודים. נשלחתי לרחוב הירקון לחפש לי קבוץ. ולהפתעתי גיליתי שישנם יותר מעשרה קבוצים בישראל... הציעו לי מספר לא מבוטל של קבוצים ואל אחד מהם נשלחתי עוד באותו יום. הקבוץ שהה למרגלות הכרמל והוא היה שונה בהרבה ממה שעיני תארו לראות. חדר האוכל היה מרכז הקבוץ והעניינים - זו היתה המפקדה. אנשים חיו במקום בשלווה אמיתית, כמוה לא ראיתי מימי ואף לא אחד התרגש מזאטוט ניו יורקי שכמוני.

תוך כמה שעות וכבר השתלכתי במכונה המשומנת הזו שנקראת קבוץ. עברו ימים, שבועות וחודשים הזמן עבר לו מהר, העבודה לא היתה תמיד לרוחי ורק המתנדבים ורכזי הענפים החלו להכיר אותי, עם שאר אוכלוסיית הקבוץ לא השתלכתי ובחורה צעירה לא נרדמה במיטתי לדאבוני.

באחד מן הימים פנה אלי מתנדב צעיר ששהה את שנותיו האחרונות במספר רב של קבוצים ואף ספר לי על מעשיו. הוא הועסק בתור "שטינקר" (מלשין בשפה רכה). הוא טען שישנה איזו תנועה שממוקמת במרכז תל אביב ועבודה הוא מועסק. כל שעליו היה לעשות הוא לשהות כחודש ימים בתור מתנדב סמוי ולהעביר מידע חסוי לוועדת סמים שפעלה באותו קבוץ.

הוא היה משתלב יחד עם בני המשק הצעירים ומנסה להעלות כחכתו את המעורבים בפסול. צעירים רבים בכל רחבי ישראל אכלו מתולעיו ולעולם לא הבינו איך ומח נעלם אותו בחור מנוף הוויתם.
כאן בעצם מתחיל הקשר שלי לקבוץ כפר הנשיא, ואצלכם בעצם מעדתי לראשונה.

וודאי אינכם זוכרים אותי, היתי זאטוט ניו יורקי ממוצע, וממני אף לא אחד התרגש. ניסיתי להשתלב עם מספר רב של שכבות גיל, לנסות למצוא את השביל שמוליך אל מאורות הסמים.
מידי שבוע היתי נפגש בחשאי עם זוג חברים, שכנראה היו מחברי הועדה, אך חדשות מפוצצות ועסיסיות לא היו ברשותי.

חודש וחצי עבר ותועלת רבה לא הבאתי, לעצמי חשבתי שאולי בקבוץ זה אין בעיה כזו שנקראת: סמים. ולכן תוצאות לא נפלו בידי.

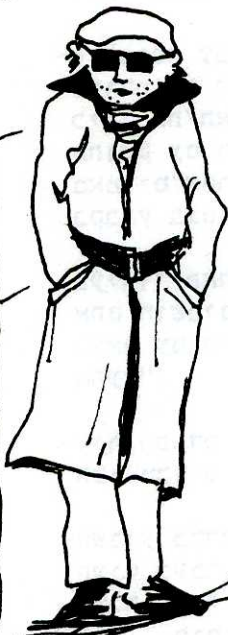
הגרוע מכל קרה! תפסו אותי! הבינו מדוע נשלחתי, קראו לי "שטינקר" וכל דלתות הכניסה נסגרו בפני. חבר צעיר אף פנה אלי בגסות וציווה עלי לקפל את רגלי. עוד באותו יום ולפני רדת החשיכה, כן עשיתי. ולמלכודת שנייה נפלתי עמוק עוד יותר.

שכחתי איך קרה הדבר ואיך פתאם גוייסתי למשרד הבטחון, גורמים רבים היו מעורבים בנושא ואני מצידדי לא הבנתי מאום.

הזמן עבר מהר, נתנו לי הרבה חומר לקריאה, בחנו אותי היטב, שטפו את מוחי מספר פעמים ואל תוך המכונה המשומנת השתלכתי. הרבה תועלת לא הבאתי.

את המשך קורותי כבר קראתם בכל כותרות העיתונים ואת פרצופי אולי כמה מכס כעת נזכרים - כן זה אני!
יושב עכשיו בתאי ומעלה מילים וזכרונות ומשתף אתכם במחשבותיי.

שלכם ג'ונתן פולארד.

נ.ב. את ידידכם, אסף, שמטייל בימים אלו בצפון קליפורניה פגשתי אמש ובין ארבע עיניים גלגלתי בפניו את פרשת חיי. הוא נתן לי כמה מלות עדוד עוד לפני שסגרו את חלונות המבקרים.

מחוך דבריו הבנתי שהוא מטייל להנאתו בעולם הגדול והמופלא דרכו עדיין ארוכה וגעגועיו לקבוץ עזים.
הוא מתרכז בימים אלה בהשלמת רשיון טיסה למטוס חד מנועי, חלום שהיה רקום במוחו מזה שנים רבות.
הוא מוסר ד"ש חם לכולכם ומקווה לראותכם ביום מן הימים.

להתראות ג'ונתן.

בן - לרצ כהנא וכן - לסיפוח שטחים:

-יצאו למילואים דוד אלמן, כריאן וששון חזרו: צביקה, עימרי וטוביה.

-בלתי אפשרי להתעלם מהמאורע ההיסטורי והמרתק שהתקיים במשק לפני זמן מועט - התוכנית "אלו הם חייך" לדובי (מאומץ אצל אד ועפרה) מי לא היה שם? כל המי ומי: צבי גור שקיבל חופשה מיוחדת לבוא לערב, ידידו משכבר הימים של דובי הלא זה אודי אדיב, מגן שמואל, שריתק אותנו כסיפורים מסמרי שיער. העריכה של השקופיות היתה נפלאה, ראינו תמונות ילדות של דובי עם חבריו לשכונה: שרה אנג'ל, קוזו אוטומוטו (שכבר עיברת את שמו ל"זוזו או תמותו"), אשר ידלין בחולצה כחולה עם שרוך אדום ועוד ועוד ממש ערב נפלא....
והכל כמובן בהנחיתו של ידידינו משכבר הימים רב פקד זגורי ממטרת ראש פינה.

-רבותי אפשר שוב לרדת לראות כדורגל בשבת. יגאל בן חיים חזר! סוף סוף שחקן שמסוגל להניע את הקבוצה ולעורר מהומה בקהל. והכי חשוב להביא נצחון מתוק.

-סילבסטר עבר עלינו בשלום, אני חושב - מסורת בת שנים נשברה כשבשעה 12.00 כיבו את האורות, לא ראיתם בן אדם אחד מתנשק עם רעהו - כנראה בעקבות סדרת מאמרים אחרונים ב"מעריב" על "איידס" בקבוץ בצפון הארץ.....

-בעיתון האחרון קצת ירדתי על שלופה, שלא מעז לחתום את שמו בעיתון. אתם חושבים שהוא יעשה מה שאבא שלו היה עושה וינקום בי השבוע, בכדי לצאת עם היד על העליונה? נו, נראה אם באמת "התפוח לא נופל רחוק מהעץ".

-ענף הפרדס - בן אדם אחד, 150 דונם, טרקטור אחד בקושי, ענף חקלאי הכי מכניס למשק....

-השבוע בקרתי בצאן ובקשתי ממרכז ואנשי הצוות לספר לקוראים קצת על הענף בעבר, הווה ותוכנית לעתיד:
שאלה: אני רואה כאן חמשה אוכפים יפים ויקרים מאד, ויש לנו רק שני סוסים. למה זה??

תשובה: תשאל את ג'רמי.

ש: האם זה נכון לומר שבצאן דורכים במקום מבחינה טכנולוגית?

ת: לא, פשוט מתקדמים אחורה.

ש: מה השינוי הכי גדול שנעשה כאן השנה ליעול העבודה?

ת: קנו דליים חדשים לחלוקת תערובת.

ש: כשהייתי בן שלוש עשרה, עבדתי בצאן בימי עבודה שלי וכבר אז

הבית-שמוש היה סתום ודלת המקרר לא נסגרה, למה לא מתקנים את זה?

ת: כן.

ש: ראיתי את הטרקטור שלכם עומד בחצר, הוא נראה מוזנח למדי, מלבד זה

בשני הגלגלים הקדמיים יש תקר, אין משהו מביבכם שמטפל בבעיות אלו?

ת: התפקיד שלנו הוא לגדל כבשים.

ש: כעת אתם נמצאים בתקופה יחסית גרועה למה אתם ממשיכים להגיע לעבודה כל יום בארבע וגומרים בחושך?
 ת: כך עושים מאז שג'ו ריפקינד ריכז את הענף, איזה שאלה טיפשית זו.
 כאן התחלתי להרגיש קצת אבוד לכן החלטתי לסיים בשאלה פשוטה וקצרה:
 האם אתם מתכוונים לשלוח חלק מעובדי הענף ללמוד השנה, בכדי שהענף יגיע לרמה של ענף צאן של שנות השמונים?
 ת: (כולם ביחד), הא, הא, הא.
 ש: שאלה אחרונה ברשותכם, איזה אייל הוא המשובח ביותר בעדר?
 ת: תמיר.

-הפקת אנרגיה מהירדן - פרוייקט הבא של מייקל.
 כנראה שיש בעיה עם כמויות המים המעטות שעוברים בחודשי הקיץ, לכן ברוס מתכנן פרוייקט קטן של חפירת תעלה מהים השחור שתתחבר לירדן באזור חוליות, כפר בלום. במקביל יוסי יבנה כביש גישה שיעבור את הרי האטלס דרך אינסטנבול עד ק"ש.

-אהוד המאירי התחיל לעבוד בקואופרטיב וכבר שובר שיאים.
 הוא הצליח עם משאית של שלושים טון לעקוף את אוסי אדלשטיין כשבאותו זמן הוא מחפש את גלי צה"ל ברדיו. יישר כוחך!

-במסגרת צמצומים וחסכון כה"נ קנה וולסווגן טנדר.
 שאלתי את נחמן מה היה דע במכונית הישנה שקנו רק לפני כמה חודשים?! המאפרה היתה מלאה.

-אורה יוצאת ללמוד בתל-אביב בשבוע הבא. הכיצד אפשר בלעדיה?
 מי יגיש לנו משקאות חינם במקלט? מי יעשה שמרטף לילדה שלי? (הכי חשוב). והשאלה הבאמת מעניינת מי יאכיל את עשרים החתולים ששורצים סביב החדר שלה יום ולילה?

-למי שיש ילד בין גיל שנה עד עשר, מומלץ לא להביא אותו לבית-תנוקות - למה יש שם טנק קטן בשם רועי, (בן של אורי), שפשוט עובר על כל הילדים כמו מגהץ, כשחיוך גדול על פניו. לפני שבוע עשו לו אמבטיה, המטפלת הלכה לשתי דקות וכשחזרה היה האמבט ריק לחלוטין. התברר שהילד היה קצת צמא.

-השנה אין מסיבת מתגיסים משתחררים, מסיבה הגיונית לגמרי: ממילא הרוב הגדול של החילים בסדיר נמצאים בבית כל השבוע, אז מה כל ההתרגשות להשתחרר? סתם עוד יום.
 בכל אופן, אולי ועדת בנים כן תארגן משהו - בסך הכל זה דבר נחמד.

-זהו עד שבוע עבר עלינו כשרוח הצמצומים והקיצוצים משפיעים עלינו בכל פינה בחיינו וממש מתחיל להיות קשה. עובדה - יותר אנשים מתמיד נוסעים עכשיו לחיפה לטיפול, אבל זה סעיף קדוש... אסור לגעת בו... ובאמת שניה אחת לפני הסיום למה נתנו לסנגל הזה לקלוע את הסל האחרון, לא יכלו לשמור עליו???

חג שמח

אורן

... יואל ...

ליואל עם עזיבתו אותנו. מוקדש השיר הבא מאת גרהאם נש.
(תרגם חמי שקולניק חבר שלי מהדרכים).

גשם קר

גשם קר כמורד פני
אוטובוסים ממהרים, יום עבר, מרוץ מתחיל ונגמר.
עכשיו אנשים ממהרים לבית.

גשם קר, ואין לאן ללכת,
עכשיו אנשים מחלקים חלומות עצובים ותקוות מוכתמות,
כתמי-גפרית באוויר.

חכה רגע.
לא ראיתי אותך כבר?
לא חיית פה בעבר?
ועזבת,
כשחשבת,
שיש יותר במקום אחר?

גשם קר כמורד הרחוב
אני בודד, גשם יורד
ואני הולך הביתה.

באהבה

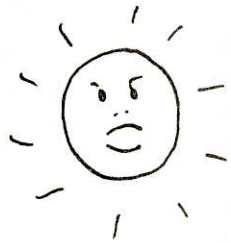
דודו

שלופה = אערהם. יצחק ויעקב .

שמתם לב שכגימטריה אורן קולים שווה לשלופה??

ביום שבת שעבר אורן ואני פתרנו את כל הבעיות בנינו כמו גברים.
ואני אמרתי לו "שמע- אנחנו לא הולכים עכשיו לכתוב מכתבים וכתבות
אחד לשני כל שבוע, כמו אבא שלי ודודו".
"לא, לא" - אורן אמר "זה סתם תינוקלי".
"דוקא די אהבתי את המאמר שלך" אמרתי לו.
"אה" - הוא אמר "דוקא?".
כן דוקא שמחתי שהוא שם לב למילה דוקא אבל די התאכזבתי מזה שהוא
התעלם מהמילה די.

הרגישות והנזאנסים הקטנים האלו הם כל-כך חשובים בחיינו בקבוץ
ובמיוחד בשיחות חדר האוכל ביום שבת.
אבל עם זאת אני חייב לכתוב שאני מסכים בפה מלא עם כל מה שאורן
כותב על אנשים שלא חותמים על המאמר שלהם. זה בסכ"ה רק גורם
לפרוד, מבוכה וגמגום (חרות-לפיד) בחברתינו כמקום חזוקים, תמיכה
ודפיקות -שולחן שהם צו השעה.
זה גם הזמן לכתוב שלדעתי אפילו יותר גרוע מאנשים שלא חותמים
על המאמרים שלהם, זה אנשים שכותבים משהו שנראה לעין כמו דבר
אחד ולמעשה הם מתכוונים בכלל לדבר אחר.
זה אפילו יותר גרוע ממאמרים שאנשים כותבים ואף לא אחד מבין
על מה הם כותבים. הנה לדוגמה - ורדה כתבה שיר נורא יפה
ב"כל סוטה" האחרון שכולם חשבו שהוא על מה שהיא חושבת, על הפאב.
אך למעשה התברר לי לאחר תחקיר מעמיק שהיא בכלל כתבה אותו על
הצאן! אז אני שואל את החברה בכפר הנשיא שאלה ישירה ובוטה:
זה בסדר? וזה בסדר?

הכבשים פועות על תל

ידידי א. עדר סכם את ענף הצאן בתור
ענף קבוצי קלאסי - ענף שהחברה די
נהנים לעבוד בו, שעובדים בו כל הזמן
וענף שאף פעם לא מרוויח כסף.
ובכן בקשר לכסף - אני מסתכן בפגיעה
בשמי הטוב מטיח את אגרופי בשולחן
וזועק בקול זועם: "השנה לא תהיה בצורת!!!"
בקשר לעובדים "קשה כל הזמן ודי נהנים",
אני חייב להדגיש שלמרות הלחץ הבלתי פוסק
ופגעי הגורל תמיר (טמיר הבופור שפרונג)
ואני מוצאים זמן לדבר על עונות הקיבוץ
של הבז הגלילי זהוב החרטום ביום אחד
ולדון על עונת הנדידה של דיות הנגב
ביום שני וזה חוץ מהסמינרים שאנחנו
הולכים אליהם.

חוץ מזה יש לי שיחות מעמיקות עם המתנדבים ההולנדים בצאן, מידי יום.
"האב יו סין זה מאונטיין?" (החרמון)
"יס אי האב סין זה מאונטיין?"
"איזנט איט ביוטיפול?"
"או יס. אבסלוטלי קומפליטלי ביוטיפול?"
"אי ת'ינק ווי כאן ג'סט אבווט סי זה סנוו?"
"או יס פלנטי אופ סנוו?"

"אלי דונט ת'ינק ווי האב אז מאצ' סנוו זיס ליר אז ווי האד לאסט ליר"
"או נו ? - באט איט לוקס אז איפ זה סנוו איז אולרדי מלטניג דאון".

וכו' - השיחות האלה נמשכות בקרים שלמים.
יום אחד בזמן העבודה למדתי את אחד ההולנדים את השיר הבא: (מתורגם מאנגלית)

הצב טיפס מעבר להר
הצב טיפס מעבר להר
הצב טיפס מעבר להר.....
ומה אתם חושבים שהוא ראה?

הוא ראה עוד הר
הוא ראה עוד הר
הוא רעה עוד הר.....
ומה אתם חושבים שהוא עשה?

הצב טיפס מעבר להר
הצב טיפס מעבר להר
הצב טיפס מעבר להר.....
ומה אתם חושבים שהוא ראה?

וכו' למרות שענייכם החדות בוודאי הבחינו שבשיר הזה אין שום התפתחות
או עניין כל שהוא זה לא הפריע לי ולו לעמוד ולצרוח את השיר בכל גרוננו
במשך שעה שלמה אל מול דמדומי החרמון הנמס באופק. גם.

בשבוע הבא ספור אישי נוגע ללב על כבשה שנכנסה למשרד
בזמן הפסקת תה ובקשה ממיכה ליפשיץ קפה בוך.
ועוד בילויים מרעישים שיסבירו לכל מדוע הכלבים
של הצאן קוטפים לימונים מהעץ של יוהנה.

הפולש - שלופה.

◦ קריקטורע ◦